

Hetty luiten

Droomhuis te koop

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Moet je deze advertentie eens zien!’ Enthousiast liet Jan-Jakob zich naast Milly op de bank vallen. Hij legde de krant op haar schoot en wees met zijn vinger aan wat hij bedoelde.

Milly schoof een stukje opzij, zodat ze hem minder aanraakte. Jan-Jakob voelde het wel en wist waarom ze zo reageerde, maar hij deed alsof hij het niet merkte. ‘Dit lijkt precies ons droomhuis,’ zei hij nog even enthousiast.

Met een zucht sloeg ze het boek dicht waarin ze geprobeerd had te lezen. Ze kon zich niet concentreren en er was nog geen woord van de inhoud tot haar doorgedrongen. Ze legde het op de salontafel en pakte de krant die haar man haar gegeven had. Haar ogen gleden over de advertentie. ‘Ja,’ zei ze mat, ‘precies het huis dat we zoeken.’ Ze gaf hem de krant terug en pakte de afstandsbediening van de televisie.

Jan-Jakob bekeek haar vanaf de zijkant. Hij zag haar mondhoeken hangen, haar huid leek vaal en haar ogen lieten duidelijk zien hoe somber, vermoeid en verdrietig ze was. ‘Meisje,’ zei hij en legde zijn hand op de hare. Milly trok echter direct haar hand terug, zodat zijn hand op haar knie kwam te liggen. Dat bleek ook

niet de bedoeling en ze schoof iets verder van hem af.

‘Ik doe je niks,’ zei hij. ‘En ik wil niks. Ik weet heel goed dat het beter is nog te wachten met vrijen en zelfs dan zou ik het niet willen of doen, als jij er niet aan toe bent. Maar ik mag je toch wel aanraken? Toe, kom eens bij me en kruip in mijn armen. Jij bent verdrietig, maar ik ook! Ik heb net zogoed steun en troost nodig. Kom.’

Milly keek hem somber aan en zuchtte opnieuw. ‘Maar jij gaat gewoon door met leven. Jij zoekt gewoon naar een ander huis alsof er niets gebeurd is.’

Jan-Jakob schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet waar. Ik vind het zeker net zo erg als jij dat je een miskraam gehad hebt. Ik had me ook al ontzettend verheugd op een tweede kindje. Helaas mocht het niet zo zijn, maar je weet best dat we al drie jaar aan het zoeken zijn naar een huis. Moet ik dat zoeken zomaar staken vanwege de miskraam?’

Ze vertrok haar mond, maar zei niets.

‘Milly, toe, kom bij me. Laat me je aanraken, voelen. Niet om te vrijen, maar om elkaars nabijheid te voelen. Ik wil jou voelen, zonder bijbedoelingen. Nee.’ Hij lachte. ‘Wel met een bij-

bedoeling, maar anders dan jij lijkt te denken. Ik wil je alleen maar voelen om jou te troosten en troost te krijgen van jou. Dat is de enige bijbedoeling. Geloof me nou.'

'Dat weet ik wel, maar...' Ze haalde haar schouders op.

'Maar?'

'Ik weet het niet. Ik ben bang dat ik je teleurstel als ik je toesta me aan te raken en verder niets wil.'

'Dus je gelooft me niet,' stelde hij droevig vast. 'Het leven bestaat niet alleen uit seks. Dat heeft het voor mij nooit gedaan en dat weet je. Maar voor mij bestaat het leven wel uit aanraken, uit liefkozen, uit troosten. Laat me dat alsjeblieft doen. Je hoeft dit verlies niet in je eentje te dragen! En trouwens, het is óns verlies, Milly.'

'Maar jouw lichaam heeft het niet laten afweten,' zei ze bits.

'Hallo, waar ben je nú mee bezig? Milly, kijk me eens aan. Wat is dat voor een vreemde opmerking?'

'Het is toch waar?' zei ze met haar ogen gericht op de televisie. 'Helemaal niet. Heb je niet naar de dokter geluisterd?'

Ze zette een andere zender op de televisie

en zuchtte opnieuw. Deze keer leek de zucht uit haar tenen te komen.

‘Milly, ik houd van je,’ zei Jan-Jakob. ‘Als het jou slecht gaat, gaat het mij ook slecht. En het is niet waar dat jouw lichaam het heeft laten afweten. Dat weet je best.’

‘Maar zo voelt het!’ wierp ze tegen. ‘Het is mijn lichaam dat het kindje verloren heeft.’

‘Dat is zo. Mannen kunnen nu eenmaal niet zwanger worden. Mannen kunnen bevruchten en je weet wat de dokter zei: de vrucht was niet levensvatbaar. Daarom kan het net zogoed aan mij liggen, omdat ik eventueel verkeerd, slecht zaad heb. Moet ik me daarover schuldig voelen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Als dat zo is, kun je daar niets aan doen.’

‘Precies! Waarom geef je jezelf dan wel de schuld?’

‘Ik ga koffiezetten.’ Milly kwam overeind en liep de huiskamer uit.

Jan-Jakob keek haar hoofdschuddend na. Oké, het was amper een week geleden gebeurd en de dokter had gezegd dat het normaal was dat ze er een paar weken verdrietig over kon zijn. Daar had hij aan toegevoegd dat het beter was dat ze voorlopig niet vrijden, maar eerst

wachtten tot ze weer een keer normaal gemenstrueerd had. Daar had hij allemaal heus geen moeite mee, als ze hem maar niet zo afwees, als ze hem maar toeliet in haar verdriet!

Nu was hij het die zuchtend overeind kwam. Hij ging achter de computer zitten en tikte het adres in van de makelaar die het huis in de krant aanbood. Al snel had hij het huis in beeld. Op internet stonden allerlei foto's van het huis, zodat hij prachtig kon zien hoe ruim het was, hoe groot de kamers waren en vooral ook hoeveel tuin erbij zat. Hij merkte dat hij er opgewonden van werd en dat zijn hart sneller klopte. Dit was echt het huis dat ze al jaren zochten!

Zodra hij hoorde dat Milly de kamer weer in kwam, keek hij om. 'Je moet beslist komen kijken, joh. Het is werkelijk een schitterend huis. Helemaal precies zoals we altijd droomden.'

Ze zei niets, maar bracht wel de koffie naar de computertafel en trok een stoel bij. 'Oooo!' zei ze met duidelijke bewondering in haar stem. Ze trok de stoel nog dichterbij en Jan-Jakob zag dat haar ogen oplichtten. Hij juichte inwendig van vreugde. Even leek ze alle narigheid vergeten.

'Je hebt gelijk. Het is gewoon een plaatje. Zo

groot. Drie verdiepingen en dan die balkons! Fantastisch. Zijn er nog meer foto's? Laat zien,' moedigde ze hem aan, terwijl ze zijn arm ongeduldig een por gaf.

Hij klikte met de muis op andere foto's en de ene na de andere mooie afbeelding kwam in beeld.

'Waar staat het?' vroeg ze haast ademloos.

'In Meederveld.'

'Waar ligt dat?' vroeg ze verwonderd.

'Dat heb ik al opgezocht. Niet ver hiervandaan. Zo'n tien kilometer.'

'Nooit van gehoord.' Ze lachte. 'Nu wonen we al ruim drie jaar in Delfzijl en ik ken de omgeving nog niet.'

'Het is vast een gehucht, maar het is dichterbij de Eemshaven dan waar we nu wonen. Bovendien blijft Delfzijl vlakbij voor als we iets nodig hebben wat je daar niet kunt krijgen.'

'Zijn er wel winkels?'

'Geen idee. Ik zal eens verder zoeken,' zei Jan-Jakob opgelucht.

Milly bleef naast hem zitten en keek mee met wat hij deed. 'Kijk, er staat een schooltje, een lagere school. Dat is in elk geval iets. Als Fay volgend jaar vier wordt, kan ze daar naartoe.'

Jan-Jakob knikte en was blij dat Milly zo enthousiast reageerde. ‘Dan moeten er andere kinderen wonen. De school hoeft niet groot te zijn, drie klassen misschien, maar kinderen moeten er zijn.’

‘Drie klassen...’ Milly glimlachte. ‘De school die vlak bij ons huis in Den Haag stond, moest bijbouwen. Te veel kinderen voor die school.’

Milly en Jan-Jakob kwamen niet uit Delfzijl, maar waren geboren en opgegroeid in Den Haag. Echter al voor ze elkaar ontmoetten, hadden ze beiden bedacht dat ze daar niet wilden blijven wonen. Beiden hadden de droom een gezin te stichten en ergens op het platteland te gaan wonen. Ze wilden geen van tweeën dat hun kinderen op zouden groeien tussen de auto’s en de uitlaatgassen. Liever tussen de koeien in de frisse lucht. Milly kende niemand die ook weg wilde uit Den Haag en op het platteland wilde gaan wonen. Tot ze Jan-Jakob ontmoette op een feestje bij een van haar collega’s. Dat was ruim zes jaar geleden gebeurd. Het klikte meteen tussen hen en toen ze ontdekten dat ze allebei dezelfde droom hadden, waren ze niet meer bij elkaar weg te slaan.

Twee jaar later trouwden ze. Milly was al vrij snel daarna in verwachting, en juist in die

mooie, maar tevens spannende tijd vond Jan-Jakob een vacature als hoofdwerktuigkundige in de Eemshaven. Precies aan de andere kant van het land dus. Ze gingen samen kijken of ze in die omgeving wilden wonen. Het weidse uitzicht en de grote korenvelden bevielen hun direct en Jan-Jakob solliciteerde. Hij kreeg de baan, want in die regio waren veel grote bedrijven, maar te weinig werkzoekenden. Ook voor Milly was er dus werk. Zij werd data-en-try-medewerkster, oftewel iemand die gegevens invoert in de computer. Het ging via een uitzendbureau en dat ze zwanger was, was geen enkel probleem. Het was tijdelijk werk, maar ze wisten zeker dat ze na haar bevalling ander werk voor haar zouden hebben.

Plotseling moesten ze verhuizen én de kinderkamer inrichten. Er zat op dat moment niets anders op dan het huurhuis aan te nemen dat de woningbouwvereniging van Delfzijl aanbood. Al zeiden ze direct tegen elkaar, dat ze daar niet zouden blijven wonen. Er was vanzelfsprekend niets op het huis tegen, maar het was hun droomhuis niet. Het was een rijtjeswoning met een kleine voortuin en best een redelijke achtertuin, maar ze wilden graag een vrijstaand huis hebben met veel grond eromheen. Voor de

kinderen.

Hun familie was het niet eens met die beslissing.

‘Drie uur rijden,’ riep Milly’s moeder uit. ‘Zo’n eind wil ik niet in de auto zitten.’

‘Dan komen wij naar jullie,’ vond Milly. Natuurlijk was het een eind, maar ze wilde al zo lang weg uit Den Haag, dat ze er alles voor overhad.

Fay werd geboren. De bevalling verliep prima. Hun ouders kwamen gezamenlijk naar hen toe, zodat de auto afwisselend bestuurd kon worden en ze de benzinekosten konden delen. Babs, Milly’s moeder, was weg van de kleine Fay, maar ze bleef mopperen dat het zo’n eind rijden was.

‘Op deze manier zie ik mijn kleinkind niet opgroeien,’ klaagde ze.

‘We sturen wel foto’s en, mamma, je hebt e-mail. Misschien kunnen we via de webcam met elkaar praten!’

Die webcam kwam er niet, omdat vooral Babs ertegen opzag om op die manier contact te onderhouden. Ze had een hekel aan computers en vond het al een hele belevenis om e-mails te versturen.

Nadat Milly en Jan-Jakob een beetje gewend